

wågga tössi, sedda kül ollen praego omma filmidega
selle waese faddunt worimehhe jures selgeste näi-
nud; küllab siis ka teine sanna tössi on: „Kristus
toob römo“ hüdis temma sure heálega ja hakkas
temma süddja jo piisut kergemaks ja lahkemaks min-
nema. Ei nüüd ennam ep olnud mehhele aega
trahteri jáda, waid ruttaš foio, wöttis Piibli ramato
kätte ja loes, mis ette juhtus. Siin leidis temma
neid vågga armsad sannad, et Kristus ep olle tul-
nud terwidele, waid haigedele arstiks; et temma
on tulnud keik pimmedad, kurdid, keletumaid, jal-
latumaid terweks teggema ja waestele armo-öppes-
tust kuluatama ja keige waewatud ja foormatud hin-
gedele hingamist toma! Vaat need sannad ollid
temma süddamele sureks römuts, need kašwatasid
temma lotust, et Issand ka temma peale weel
piddi armo heitma, läks omma kambri, heitis põl-
wel mahha ja pallus allandikult: „oh armo Jum-
mal, kannata weel minnoga, finnita mind minno
nödrusses, et jouan ommaast pattust ellust ümber-
poörda, et saan keik ommad furjad himmud ja ih-
haldamisseid riisti lúa!“ Ja fui nenda sai loend,
tundis temma Jummalat otsego omma liggi olle-
mad, árrakaus temma süddamest keik hirm ja far-
tus, keik hädda ja waew, ja rahho wöttis aasset tem-
ma süddame sees. — Se wanna ello mis ta siitsa-
dik olli aian, olli vågga hirnus temma melest ja

wöttis sedda kindla nou ette, Issanda abbiga Jum-
mala lapsetks sada ja leidis seks uut joubo, uut woi-
must omma ellawa usso sees, Jesusse Kristusse
sisse. — Kui temma naene näggi, et mees olli om-
ma endist wanna furja ello hopis muutnud, sai
temma vågga tiggedaks, jahtis, soimas ja wandus
tedda ja ehwardas tedda, tedda hopis mahha jätta
fui temma ei jätta sesuggusid narri tembus mahha,
mis ta olli ennesel wiiks wötnud. — Need tembus,
mis naene narri-tembus nimmetas, ollid need, et
temma omma jummalakartmatta ello, olli jumma-
lakartliko elluks ümbermuutnud. Agga mees ei
sõimand wästo, waid läks taassasel wiil sedda wai-
mo teed eddasj, mis ta ennese hinge kašuks ja rah-
hus olli hakkand käima, ja teggi usküs palwed om-
ma naese pärast. — Monned kuud läksid mõda,
siis allandas ennast ka temma naene Kristusse armo
käe alla, ja nenda käsid nemmad ühhes meles ja
ühhes waimus omma kitsokest agga vågga armja
pühha ello-teed eddasj, fest holimatta et keedagi
nende nabridest Kristussest römo ei tunnud. Nem-
mad usküsid kindlaste pühha risti leggoduse ja
pühhade-össasamisse sisse, kennest nemmad selle
rohho-aiaast ollid magguسا haiso sanud, kuhho nem-
mad iggapáwa läksid omma hingele toito otsimä—
Jummalta pühha sanna — ja pitki filmidega ootsid
mõlemad sedda kallist aega, millal nemmad sedda